

her er Tale om, at den højtærede Minister maa afgive en Erklæring, som den jeg har afsættet ham, og at vi fra den højtærede Indenrigsminister faa en Oversigt over, hvilke Jærnbaner der kan være at bygge i de kommende Aar. Dette forekommer mig klart, og inden vi kan faa saadanne Oplysninger, synes jeg ikke, at vi skulde komme ind paa at ligg fast, at der kun skal bygges ved at gøre Gæld.

Men saa er der endnu en Betragtning, som gør, at selv hørtset fra alt, hvad jeg har anført, vilde jeg finde det meget urigtigt at bringe et saadant Princip ind i denne Lov. Denne Lov gælder jo en Jærnbane, som vi vel allesammen ere enige om, muligvis med Undtagelse af det ærede Medlem fra Holbæk Amt (Linn). Det er muligt, at han vil kunne rejse en virkelig begrundet Tvivl om Retningen, men foreløbig kunne vi vel hørte derfra. Det er en lille nyttig, maaste paatrængende Foranstaltning, som vi alle ere enige om. Vi ere alle enige om, at Pengene mægelig kunne tages paa de aarlige Budgetter; men alligevel hæfter man paa denne Lov denne Laaneparagraf, og den er bleven yderligere forpæret siden 1ste Behandling ved den Maade, hvorpaa Udvalget har udtalt sig, nemlig saaledes, at der her skal træffes en Afgørelse, som skal være bindende for en temmelig ubestemt Fremtid. Der ved rejses alle de store finansielle Spørgsmaal. Det kan ikke undgaa, at vi komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorledes det gaar med de militære Udgifter, og paa Spørgsmaalet om, hvorledes i det hele taget Ministeriets fremtidige Stilling vil blive med Hensyn til Grundlovens Bestemmelser om Rigsdagens Bevillingsret, alt det komme vi jo nødvendig ind paa, naar man som her vil have et Princip slaget fast. Jeg tror saa, at hvis vi overhovedet under vore nuværende sørgelige politiske Forhold — jeg mener vore Forfatningsforhold — skulde have en modus vivendi og Gæld, kunne komme paa tale om

og man saa fra Oppositionens Side, enten her i Salen eller i det andet Ting havde stillet som Betingelse noget, som rejser de store Forfatningspørgsmaal, vilde der fra Modstandernes Side, baade her i Salen og maaste ogsaa i Pressen, komme et Ramaskrig om, at det var en uberettiget Fremgangsmaade, og at derved hørte alt op. Nu kommer Fremgangsmaaden fra Ministeriets Side. Er det derved bleven bedre? Nu forlanger Ministeriet, og Udvalget har ogsaa pointeret det stærkt, at vi her, saaledes som Landets statsretlige Forhold ere, skulde ligg fast og da navnlig et saa forkert Princip som det, at vi skulde gøre Gæld. Derved har man rejst Striden og præjudiceret en Sag, som vi maaste ellers godt kunde komme ud af. Hvis derimod den højtærede Indenrigsminister eller maaste rettere Finansministeren vilde komme til Rigsdagen med en Oversigt, baade en almindelig finansiell Oversigt og navnlig en Oversigt med Hensyn til Jærnbaner, og gøre det klart for os, at som nu Status en Gang var, maatte der laanes til det ene eller det andet, hvis Ministrene altsaa vilde lægge det frem for os, hvilke ekstraordinære Udgifter der kunne ventes at ville komme i en Periode af 10 Aar f. Eks., ogsaa til militære Udgifter, saa at vi kunde bedømme Forholdene, er det meget muligt, at vi fra denne Side kunde sige: Vel, skal der laanes, og er det nødvendigt, er det maaste rigtigst at laane til Jærnbaner. Jeg tror i øvrigt ikke i saa Tilfælde, naar man sit en saadan samlet fornuftig Overvejelse af Sagen. at der saa var mindste Grund til at komme ind paa dette Kollapsprincip, at man har en Indtægt til en Udgift og en anden Indtægt til en anden Udgift. Det var en samlet finansiell Plan og Oversigt, vi skulde have, der skulde bringe den hele finansielle Status paa ret Køl, saa at man kunde overse det hele. Jeg vil derfor af disse Grunde og altsaa uden at